

De satire van Pieter Derks

De voorstelling *Spot* van Pieter Derks is een hecht gecomponeerde, bij vlagen geestige voorstelling. Hij bijt niet door, maar wel zijn er tot in het absurde doorgevoerde scènes.

Door onze redacteur **Ron Rijghard**

Welke omstandigheden zijn we aan het creëren, vraagt Pieter Derks zich af in al weer zijn zesde reguliere cabaretvoorstelling. Het is een wat wollige vraag, waarmee de 32-jarige cabaretier bedoelt dat hij met verwondering kijkt naar de ontwikkelingen in de wereld, waarin een normaal gesprek voeren niet meer mogelijk lijkt en waarin de leider van de vrije wereld een grillige gek is. Hij verandert zelf ook, zegt Derks. Die auto die elke dag voor zijn deur parkeert, vertrouwt hij niet. Hij wordt iemand die door de gordijnen gluurt.

In *Spot* stelt Derks gisse vragen bij wat hem aan vreemde ontwikkelingen opvalt. Wat is dat dan: voltooid leven? En is etnisch profileren niet gewoon boeven willen vangen bij het stoplicht? En kun je op internet niet altijd een bevestiging vinden voor wat je aan eigenaardigs doet? Derks zet zich ook af tegen het liegen en bedriegen van politici en bedrijven in een slaapliedje vol moord en doodslag voor zijn pasgeboren zoontje: „Want sprookjes vertellen al die anderen je wel.”

Zijn Turkse snackbarhouder in zijn woonplaats Nijmegen is een terugkerende gesprekspersoon. Maar die heeft Turkse tv en kijkt dus heel anders naar Erdogan dan Derks. Derks neemt de moeite niet in discussie te gaan, want, zegt hij, we verschillen niet van mening, we verschillen

van feiten. Dat is een robuust aforisme, waar Derks zo in opgaat dat hij het daar bij laat. Zoals hij wel vaker het idee geeft na een tussentijdse conclusie niet verder te denken. Dat gebeurt bijvoorbeeld bij de vraag van de snackbarhouder naar de naam Moos voor zijn zoontje: komt dat van Mozes? Derks ontleedt alle bijgedachten, concludeert hoe netelig het simpelste gesprek kan zijn, maar laat de mogelijke bron van het misverstand rusten.

Het maakt *Spot* tot een degelijke, hecht gecomponeerde en bij vlagen geestige voorstelling, die niet schuurt of doorbijt. Het zijn prima grappen over de PvdA, Rutte, Trump en de PVV, maar ze vormen geen diepgravende satire. Voor de kroonprins van het geëngageerde cabaret, want dat is Derks toch, is dat teleurstellend.

CABARET Pieter Derks: *Spot*. Regie:
Jessica Borst. Gezien 17/2/2017, Kleine
Komedie, Amsterdam. Tournee t/m 17/6.
Info: hekwerk.nl

In plaats daarvan ontwikkelt Derks zich op een andere manier: in de tot in het absurde doorgevoerde scène. Na het succes van zijn tot in detail vertelde problemen op het vliegveld, in zijn vorige programma, wendt hij zich meerdere keren tot deze vorm van verbale slapstick. Zoals in een op hol slaande fantasie over het maken van een pijpbom, in een relaas over het bereiden van een glutenvrije maaltijd en in zijn schets van de komst van de homo sapiens naar Nederland, waarin hij op ironische wijze de oorsprong van de zeikende Hollander blootlegt. Met die verhalen toont hij een andere, niet minder boeiende kant van zichzelf.